

Fondatori: George Bacovia, Grigore Tabacaru (1925)

ateneu

www.ateneu.info
ateneubc@gmail.com

Revistă
de cultură
Nr. 11 - 12
(531 - 532)

• Revistă editată de Consiliul Județean Bacău • Anul 50 (serie nouă) • noiembrie - decembrie 2013 • 3,00 lei •

• Iurie Cebotari – Comunicare

*Sărbători fericite
pentru toți cititorii
și colaboratorii noștri!
La mulți ani!*

Adrian JICU

Sub semnul întrebării.
Constantin Călin
și memoria
interviurilor

pagina 3

Violeta SAVU

O seară și o zi la
Târgul Gaudeamus

paginile 16 – 17

Ioan DĂNILĂ

Apel pentru salvarea
Casei „Vasile Alecsandri”
din municipiul Bacău

paginile 18 – 20

Carmen Mihalache

Fest(in)
pe Bulevard

paginile 22 – 23

• Premiul pentru Grafică acordat de Consiliul Județean Bacău: Nina Șibaev – *Natură statică cu foarfecă de grădina*

Gânduri la masa tăcerii

• aforisme de Ionuț Caragea •

Politica este călăul societății civile, dogma este dricul.

Unii oameni vinează ideile ca pe fluturi, alții le urmăresc ca pe melci. Vă dați seama câtă trudă pentru cei care nu cunosc suferința?

Oamenii încep prin ceea ce li se oferă, continuă prin ceea ce înțeleg singuri și sfârșesc prin ceea ce uită.

Sufletul nu se poate vindeca, așa cum nici nu se poate îmbolnăvi. Dar se poate salva.

Un om care este cu adevărat modest nu este deranjat de lipsa de modestie a celorlalți, pentru că nu poate fi rănit și nici nu i se poate diminua iubirea.

Nimic nu este interzis vizitorului, dar lumea aceasta nu este un vis, ci întreruperea lui.

Știi cum sunt poeziile? Ca și zilele în care trăim. Uneori avem o zi mai bună, alteori o zi mai proastă, iar poeziile se conformează sentimentului. Evident, este mai ușor să îți minte o zi în care ți s-a întâmplat un lucru extraordinar și care te-a inspirat pe măsură. Dar oamenii trebuie să își aducă aminte și de zilele mai proaste, tocmai pentru a face diferența. Ei nu au nevoie de utopii nesfârșite ci de lucruri tangibile în care se pot regăsi.

Eu cred în mari iubiri, nu în mari amăgiri.

Toamna se numără păsările orarbe...

Este mai ușor să dormi cu mortul în casă decât cu muza moartă în inimă.

Ce înseamnă să fii perfect? Să te iubești așa cum ești și să îi iubești și pe alții așa cum te iubești pe tine...

Îmi place să trăiesc acele zile în care prima propoziție cu care ies afară din casă durează până seara și se limitează la două cuvinte: te iubesc!

Știi, oamenii visează adesea să călătorească printre stele și să-și găsească acolo iubirea. Numai tu ești norocoasa la care universul a venit în persoană și ți-a pus o galaxie la ureche...

Gloria este inerția clipei în eternitate. Iubirea este inerția eternității într-o clipă. Cunoșcându-le pe amândouă, prefer magia lui Dumnezeu...

Sunt insomniacul clipelor de nemurire. Dacă voi închide ochii voi extermina o lume ce mi-a fost dăruită într-un moment de tandrețe divină...

Cine se trezește conștient în zorii suferinței, ajunge înțelept în amurgul gândurilor.

Semaforul verde

ce simpli
ce frumoși
erau trecătorii
unul după altul
ce firesc

își țineau rândul
dădeau cu eleganță prioritate
pășeau cuviincios
disciplinat
în deplină legalitate
în ambele sensuri
la culoarea verde a semaforului

se priveau față în față
își sfredeleau retinele
își răscoleau trecutul
și citeau gândurile
își călcau în picioare principiile
de-o viață
își făceau avansuri
promisiuni mute
legăminte
preț de câteva clipe

unii se îndrăgosteau pe loc
pe zebră
alții puțin mai încolo
după colț
alții(pe care îi vom regăsi pe bordurile cartierelor
din periferie în viitoarele mele poeme depresive)
niciodată!

stam la pândă
gata să țâșnesc la culoarea verde a semaforului
mă întrebam
cum nu ai putea să te îndrăgostești
de-o fată
țâșnind din sensul celălalt, care să-ți spună:
treceam pe-aici
și te iubesc
cum n-am iubit vreodată!

ce frumoși erau trecătorii
totul părea firesc!

Veghe

ești tu aceea care-n ruga nopții tainic
îmi veghezi tăcerea
sunt singur rătăcesc cărarea-ntră pământ și stele
sunt singur ispășesc păcatul, îmi petrec durerea
'napoi în trup, din trup 'napoi în suflet,
spre-ale mele

tăceri, credeam că îmi veghezi tăcerea,
o ocrotești de zvârcolirea nopții
și căutând lumina am ajuns târziu
și obosit prin asfințit în noapte
sunt singur și frumos îmi ispășesc păcatul,
îmi petrec durerea
din trup în suflet, din suflet înapoi în trup,
în dulci păcate

și așa fi vrut să mă răscurper-n seara de iubire
poate în dimineața parfumului tăcut
și desuet de seară
ești tu aceea ce îmi spovedești,
ce îmi ascuți tăcerea

dimineții

și-ai vrea să fie dimineața
seară?

și seara dimineață
și dimineața seară
iar?

Liniște

cum așezai pe perna moale
sonetul stins, păru-mblânzit de semilună
actor de-aș fi ți-aș pune-n poale
un vers profan, nedemn, neisprăvit să-ți spună

Valeriu
Marius
Ciungan

că poate sunt actor și poate suntem astfel
ce strămtă și subțire ne e mărghinirea
cum tâmpla albă odihneai în puf de găscă
și parcă se-odihnea și ea,
și o țineam în puf, iubirea

era curat în așternuturi, era atâta liniște în straie
cuvintele frumoase le pitisem decusear-n pernă
îți atingeam cu-n răsărit nelămurit
privirea ta bălaie
cu o tăcere nedesăvârșită și puțin nedemnă!

Cum e

cum este fără mine
cum e să nu poți să m-atingi
cum e să simți durerea - un nod în gât
să nu poți să o strigi

cum e nedreaptă
dureroasă
secunda-n care plec
și timpul se destramă în secunde dureroase
în care vin
și plec
și sunt parfum
și nu mai sunt prin casă

cum e cu mine
clepsidră caldă de nisip, să te contopești
să curg cu fiecare bob mărunț de aur
-n jumatea ceasului de vară-n care mă iubești

cum e cu fericirea
lumina lunii, necontenită-mbrățișarea
sărutul răsăritului nu noaptea de iubire
a țărnelui necontenit sărut cu marea

îmbrățișarea țărnelui
cu marea

așa o fi!

O altă lume

se închise cărciuma din cartier,
mocnise zvonul ce era de-acum sentință
și am rămas incremențiți în fața drugului de fier
ce țintuia o ușă rece-un zid de neputință

și becul palid, obosit de-atâta veghe
s-a stins, nu-l mai vedeam ca pe un far în noapte,
cum ne-adunam din întâmplarea zilei
să povestim cu amănuntul a noastre-n vitejie fapte

grilajul umed ruginit ce să păzească?
când lăzile de bere nu mai sunt aicea,
ci în altă parte

și duse-au fost cu ele sufletele noastre,
nеспuse, pelerine, necitite-n nici o scrisă carte

și parcă mesul era altul spre pubele,
împlețiți, nostalgici, unii-ndrăgostiți, tării
ne-o luam de-acuma din isprăvi trecute
și tristă, lungă ne era călătoria

ne întorceam fără suflare, fără rost, spre casă,
lumina ne rănea pe trupul istovit, o zeghe,
tăcuți speram o cărciumă doar pentru noi
în altă lume
și becul palid, obosit de-o altă lungă veghe!